

סאלי ביאן -

גברת של איש חינוך

סאלי ביאן הייתה מורה גרמנית יהודית שאהבת ילדים. במיוחד בימי חייהם קשיים. בשנת 1908, כשהייתה בן 26 בלבד, הוא החל לנהל בית ספר מיוחד, כמו כפר קטן בעיירה ביילץ בגרמניה. בבית הספר הזה, סאלי טיפול ולימוד במשך 34 שנים בילדים יהודים עם מוגבלות. סאלי האמין של כל ילד מגע חינוך, ושהחינוך הוא הדרך היחידה לטובה לעזור להם להשתלב בחברה.

בית הספר של סאלי היה מיוחד מאוד. הוא פיתח תוכנית לימודים ייחודית שהתאימה לכל ילד לפי יכולותיו. הוא חילק את הילדים לקבוצות קטנות בלי קשר לגיל, ודאג שכל ילד יוכל מה שחשש לו - בגדיים, אוכל ואהבה. בבית הספר, הילדים למדו לקרוא, לנתח, לחשב, וגם למדדו על העולם. סאלי רצתה שכל ילד יצלח בחיים, למורות הקשיים שלו. הוא לימד אותם גם מלאכות, כמו סנדלים, תפירה וגינון - דברים שייעזרו להם למצוא עבודה ולפרנס את עצמם. הוא גם חינך אותם להיות יהודים טובים - הם למדו יהדות, תנ"ך ועברית.

כשעלו הנאצים לשטון, הם רצו לסגור את בית הספר של סאלי. סאלי נלחם כדי להשאיר את בית הספר פתוח, והוא דאג לילדים שלו עד הרגע האחרון. הוא אפילו יותר על האפשרות לבסוף לגרען הגרמני כדי להשאיר עם תלמידיו. למקרה הצער, ב-1942 הנאצים גירשו את סאלי, אשתו ובתם, יחד עם כל הילדים מבית הספר, למחנה ההשמדה סובייבור, שם הם נרצחו.

סיפורו של סאלי ביאן הוא סיפור עצוב, אבל גם סיפור של גבורה, אהבה ומסירות. הוא ידוע בתור "יאנוש קורצ'אי-הגרמני", על שם הגיבור הפולני שהלך עם תלמידיו למחנה ההשמדה. חוקרים גילו את סיפורו רק שנים רבות לאחר מותו. ביום זוכרים אותו כגיבורים, סמל לאהבת אדם, למסורת ולגבורה, שמראה לנו שאפיינו ברגעים הכאים, אפשר לבחור בטוב.

סָאָלִי בְּיִינָן:

גִּיבּוֹר יְהוּדִי שָׁאָהָב יָלְדִים

סָאָלִי בְּיִינָן הָיָה אִישׁ מִיחָד מְאוֹד. הָוֹא הָיָה מֹרֶה יְהוּדִי שָׁאָהָב יָלְדִים, בָּמִיחָד יָלְדִים עַם קְשִׁים. הָוֹא הָקִים בֵּית סִפְרָר מִיחָד בְּעִירָה בִּילִץ בְּגַרְמַנִּיה, שָׁם הָוֹא טִיפֵּל וּלְמַד יָלְדִים יְהוּדִים עַם מֻגְבְּלוֹת.

בֵּית הַסִּפְרָר שֶׁל סָאָלִי, פִּילְדִים לְמַדו לְקָרָא, לְכַתְּבָ, לְחַשְּׁבָ, וְגַם לְמַדו עַל הָעוֹלָם. סָאָלִי רְצָחָ שָׁכֵל יָלֵד יָצַלְית בְּחִים, לְמַרְותַּקְשִׁים שָׁלוֹ. הָוֹא לְמַד אָוָתָם גַּם אֵין לְעַבְדָּ בְּגַנְהָה וְאֵין לְטִיפֵּל בְּעַצְמָם.

סָאָלִי בְּיִינָן הָיָה אָדָם אַמִּיצָן מְאוֹד. כְּשֻׁעָלָנוּ הַנְּאָצִים לְשָׁלְטוֹן, הָמּוֹרָד רְצָחָ לְסַגֵּר אֶת בֵּית הַסִּפְרָר שָׁלוֹ. סָאָלִי נְלַחַם כִּדְיַי לְהַשְׁאיַר אֶת בֵּית הַסִּפְרָר פָּטוֹת, וְהָוֹא דָאָג לְיָלְדִים שָׁלוֹ עַד הַרְגַּעַת הַאָחִרּוֹן.

סָאָלִי, אֲשֶׁתוֹ וּבְתָם נִרְצָחוּ בְּמַחְנָה הַהְשִׁמְדָה סּוּבִּיבָר. אֲבָל הַסִּפְרָר שָׁלוֹ חַי וְקִים. כִּיּוֹם, זָכוּרִים אָוֹתוֹ כְּגַבּוֹר, סִמְלָל לְאַהֲבָת אָדָם וְלִמְסִירָתָה.

סאלִי בְּיַן: גִּבּוֹר יְהוָדִי שָׁאַבְבָּיְלָדִים

סאלִי (סמאַל) בְּיַן, יליד 1881, היה מחנך גרמני יהודי שהקים וניהל במשך 34 שנים מוסד חינוכי "יחודי לילדי יהודים בעלי צרכים מיוחדים בעיירה בְּיַלִץ, גרמניה. המוסד, שפעל ככפר, שילב חינוך, טיפול והכשרה מקצועית, והצליח להשתלב ילדים רבים בחברה, למרות מוגבלותיהם. בין ראה בחינוך המיוחד שליחות, והשיקע את כל מרציו בטיפול במסוריהם. הוא דגל בשילוב בין אוכלוסיות, וקיבל למוסד גם ילדים שלא מוגבלים, אך עם קשיים משפחתיים.

המוסד החינוכי בְּיַלִץ - ב-1901, בגיל 26, מונה בְּיַן למנהל "המוסד החינוכי היהודי לילדי עם פיגור שלבי" בְּיַלִץ. המוסד, שנולד בחסות ארגון הגג של הקהילות היהודיות וארגוני בני ברית, פעל ככפר, והציג מעון-פנימיה ובית ספר לילדי יהודים עם מוגבלות. מטרת המוסד הייתה לקדם ילדים בעלי פוטנציאל שיקומי, להעניק להם חינוך והכשרה, ולסייע להם להשתלב בחברה. בין ניהל את המוסד במסירות יצאת דופן, לצד אשתו, רבקה, אשר נשאה לו זמן קצר לפני כן. בְּיַן עסק בכל תחומי הפעולות, החל בחינוך לטיפול ילדים, וכללה בעבודות פקידותיות, גיוס משאבים, ואףלו אספקת מזון.

תוכנית לימודים יהודית - במוסד יושמה תוכנית לימודים יהודית, שפיתח בְּיַן עצמו ואושרה על ידי הממשלה. התוכנית הדגישה למידה גרמנית, חשבון, גיאוגרפיה ומלאכה, וחלקה את הילדים לכיתות בהתאם לכליותיהם, ללא קשר לגילם. הלימודים בכיתות קטנות איפשרו התאמת אישית לכל ילד, וקידום בהתאם לכליותיו. חשיבות מיוחדת ניתנה לחינוך היהודי, ללימודיו דת, תנ"ך ועברית. בנוסף, הילדים הוכשרו במיניות חיים, בעבודות בית וגן, במטרה להקנות להם עצמאות. הצלחתו של בְּיַן אפשרה לרבים מבוגרי המוסד להשתלב בחברה, ללמידה מקצועית, ואף להמשיך ללימודי תיכוניים.

מאבק נואש בתקופת השלטון הנאצי - עם עליית הנאצים לשלטון, החלו חי המוסד להשתנות. הנאצים ניסו לסגור את המוסד, בטענה שהוא "מכתים" את העיירה. בְּיַן נאלץ לניהל מאבק מתמיד מול השלטונות, בסיעו תושבים מקומיים. באפריל 1942 גורשו כ-30 ילדים ואנשי צוות לגטו ורשה. למרות שהיה לו אפשרות לעזוב את גרמניה, בחר בְּיַן להשאר עם תלמידיו. ביוני 1942 גורשו כל שאר דיירי המוסד, ביניהם בְּיַן, אשתו ובתם, למחנה ההשמדה סובייבור, שם נרצחו.

מורשתו של סאלִי בְּיַן - סיירנו של סאלִי בְּיַן, "יאנוש קוֹרֶצְאָק הַגְּרָמָנִי", התגלה רק שנים רבות לאחר מותו. מחקרים של טטיאננה מתניה רוגה ורוני דוטן חשף את פועלו החינוכי יצא הדופן, ואת מסירותו לילדים. ביום, בית הספר התיכון בְּיַלִץ, אשר שכן בעבר במבני המוסד, נשא את שמו של סאלִי בְּיַן. זכרו מונצח גם בעיר הקדושים בישראל, ובכפר נוער ליד נס הרם. סיירנו של סאלִי בְּיַן הוא סמל למסירות, לאהבת אדם ולגבורה, והוא משמש מקור השראה לדורות הבאים.

